

TURISME SEGONS OSCAR WILDE
Germà Bel
(Publicat a La Vanguardia, 16 de juny de 2015)

Una paradoxa: L'aeroport de Girona superà els 5 milions de passatgers a 2008. Llavors hi havia a Girona malestar perquè la majoria de turistes anaven en realitat a Barcelona, i no consolava que vols a tantes destinacions oferien molta connectivitat a Girona. Les coses han canviat. A 2014 Girona va tenir poc més de 2 milions de passatgers (per cert, volum superior al necessari per sostenir l'aeroport). L'angúnia és forta, i ha provocat ocurrencies com fer una estació d'AV ferroviària a l'aeroport, per portar més turistes a Barcelona i així recuperar destinacions a Girona. Ja ho deia Oscar Wilde: quan els déus ens volen castigar, ens donen el que els demanem.

Barcelona obrirà una reflexió inajornable sobre el turisme. Molts han arribat a la conclusió que el turisme provoca més molèsties que beneficis, si no es forma part de la comunitat d'hoteleria, restauració i semblants. És el relat hegemònic (¿també majoritari?) els darrers anys: que si Barcelona s'està convertint en Las Vegas, que si porta camí de ser una Venècia...com si Las Vegas o Venècia fossin zones punteres en investigació farmacològica i biomèdica; com si Barcelona no fos la principal àrea universitària del Sud d'Europa, per qualitat de docència i recerca. O com si no tingués un èxit impressionant a captar activitat firal que aporta gran volum de recursos a la ciutat, i la manté ben situada al Món.

Això no passa perquè sí. Moltes activitats econòmiques exigeixen connectivitat global. En un treball amb Xavier Fageda publicat a 2008 a *Journal of Economic Geography* (Getting there fast: globalization, intercontinental flights and location of headquarters), mostrem que la connectivitat internacional de les ciutats ajuda a la implantació de seus de grans empreses. I, al seu torn, la connectivitat és impulsada pels turistes internacionals. Traducció: els creueristes americans que volen en business a Barcelona alimenten l'oferta de vols non-stop des dels Estats Units (cosa que pot ser difícil de copsar a The Economist des de Londres). Ara hi ha tres vols diaris amb Nova York; a 2004 n'hi havia un, i només a l'estiu. I la connectivitat de Barcelona a escala europea és la millor del continent. Això ajuda a que es localitzin a Barcelona més activitats econòmiques i més emprenedors i innovadors, creant llocs de treball d'alt valor afegit, i més benestar social. També a l'èxit en les activitats firals, que demanen bona connectivitat i preus raonables d'hotels de qualitat (¿endevinen l'efecte d'una moratòria de l'oferta hotelera, i qui serien els beneficiats?).

Barcelona no és capital d'Estat. No té ambaixades, organismes internacionals, o grans empreses arrecerades al regulador que generin connectivitat. I ha de jugar amb les cartes que té a l'espai global. ¿El turisme provoca molèsties? Clar; res és perfecte. Competeix per un espai limitat, i s'ha de gestionar. Ara be, fóra útil tenir present que per alguns barris l'alternativa real al turisme és la degradació social del subsidi crònic, àdhuc la marginalitat. Compte amb el que es demana als déus, perquè de vegades ho donen...sobre tot als qui es creuen déus.